

[Hanne Budtz.]

mange områder har vanskelige levevilkår, vanskeligere end mange andre brancher, og det er heller ikke givet, at alle indenfor den branche har råd til at anskaffe bil. De fleste indenfor branchen har det ikke.

Også invalidernes kår beskæftiger vi os for tiden meget med i folketinget, og både mit parti og andre partier vil være med til at lette deres kår så meget, som det er muligt. Den højtærede finansminister står jo for tiden selv i spidsen for en stor indsamling til fordel for vanføre — eller svagføre, som nogen siger — og i det høje ting beskæftiger vi os for tiden med en eventuel ændring af netop den institution, der afgør invalidernes økonomiske kår i fremtiden. Jeg spørger derfor den højtærede finansminister, om han agter at fortolke den gældende lov og bekendtgørelse således, at en invalid forretningsrejsende kan fritages for at betale omsætningsafgift af en personbil.

Finansministeren (Kampmann): Bestemmelsen i § 6 i loven om omsætningsafgift af motorkøretøjer, som det ærede medlem omtalte, indeholder alene hjemmel til at meddele afgiftsfritagelse for motorkøretøjer, der udelukkende er indrettede til sygetransport. I henhold hertil fritages f. eks. ambulancer og lignende køretøjer, der efter hele deres indretning klart alene skal bruges til transport af syge. Den ordning, der i en årrække har været gældende med hensyn til afgiftsfrihed for personmotorkøretøjer, der benyttes af stærkt invaliderede personer, hviler ikke på § 6, men er baseret på den bemyndigelse, der i lovens § 21 gives finansministeren til i tilfælde, hvor ganske særlige forhold gør sig gældende, at fritage for afgift. Efter den praksis, der har udviklet sig, indrømmes der kun afgiftsfrihed, hvor der foreligger meget svære tilfælde af invaliditet i benene, således at den pågældende kun med største besvær kan komme fra sin bopæl til sin arbejdsplads. Endvidere tages der hensyn til, af hvilken art den pågældendes erhverv er, idet man har anlagt den betragtning, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at benytte bemyndigelsen i tilfælde, hvor den pågældende driver et erhverv af en sådan art, at det i sig selv, altså bortset fra

invaliditeten, betinger anskaffelse af motorkøretøj. Dette synspunkt har ført til, at der ikke gives afgiftsfrihed til f. eks. læger, dyrlæger og handelsrejsende. Man har ikke ment at kunne gå videre, så længe ordningen alene er baseret på den omtalte bemyndigelse, men til trøst for det ærede medlem fru Hanne Budtz kan jeg oplyse, at loven om omsætningsafgift af motorkøretøjer skal revideres, og det er hensigten at søge optaget specielle regler om hele dette spørgsmål, som også ligger mig stærkt på sinde, således at bl. a. også handelsrejsende vil kunne opnå afgiftsfrihed efter lovens revision.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til lov om ændringer i lov nr. 76 af 31. marts 1937 om forhyring og mønstring af skibsmandskab.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 3327).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Lynnerup Nielsen: Det, der har foranlediget mig til at tage ordet her ved tredje behandling, er, at der ved første behandling af lovforslaget — jeg tror, det var i februar — blev fremført anker over den uheldige aspirantordning for søfolk. Det blev nævnt af de to ærede medlemmer hr. Peter Nielsen og hr. Alfred Jensen, og ministeren gav i sine slutbemærkninger løfte om, at han ville se på dette spørgsmål, da der nu her var givet ham en anledning dertil. Da der ved lovforslagets anden behandling ikke fremkom oplysninger for os, som ikke tilhører et udvalgsberettiget parti, benytter jeg lejligheden her ved tredje behandling til at spørge den højtærede minister, hvor langt man er kommet med hensyn til overvejelserne, idet problemet jo er særdeles aktuelt for søfolkene. Det er et spørgsmål, der rejses gang på gang i mandskabsorganisationerne, og som levende interesserer søfolkene.